

Sygnatura akt IV Ka 893/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Adam Pietrzak (spr.)
Sędziowie :	SSO Ewa Rusin SSO Tomasz Wysocki
Protokolant :	Magdalena Telesz

przy udziale Władysławy Kunickiej - Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 30 grudnia 2014 roku

sprawy **H. W.**

syna S. i H. z domu Z.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego z art. 207§1 kk i art. 157§2kk w zw. z art. 11 §2kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżycielkę posiłkową S. W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 22 sierpnia 2014 roku, sygnatura akt VI K 948/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zwalnia oskarżycielkę posiłkową od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, zaś wydatki związane z tym postępowaniem zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 893/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2014 roku (sygn. akt VI K 948/13) Sąd Rejonowy w Kłodzku po rozpoznaniu sprawy H. W. oskarżonego o to, że w okresie od lipca 2013 roku do 27 października 2013 roku w Ś. woj. (...) znęcał się psychicznie nad teściową W. K. w ten sposób, że wchodził do jej pokoju i dokuczał jej słownie mówiąc, że źle wychowała córkę, która niszczy rodzinę oraz fizycznie i psychicznie nad żoną S. W. w ten sposób:

- wszczywał bezpodstawne awantury domowe, w trakcie których szydził z niej i ponizal ją nazywając (...), wyganiał ją z domu, chował filtr do pralki, by nie można było z niej korzystać, chował kluczyki od skrzynki w

wysokim napięciem i klucze do pokoju turystów, wylewał zupeę, nagrywał i robił zdjęcia, groził pobiciem a także podpaleniem gospodarstwa agroturystycznego i uniemożliwieniem prowadzenia działalności agroturystycznej, a także wyrzuceniem z gospodarstwa gości, które to groźby z uwagi na agresywne zachowanie wzbudziły u niej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione;

- przy czym w dniu 25 września 2013 roku chwycił ją za nadgarstek prawej ręki i uderzał nim o meble, czym spowodował u niej obrzęk kończyny i siniak na dłoni, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na czas nie krótszy niż dni siedem, to jest o czyn z art. 207 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

Oskarżonego H. W. uznał za winnego tego, że w dniu 8 sierpnia 2013 roku w Ś. woj. (...) naruszył nietykalność cielesną S. W. w ten sposób, że uderzył ją w głowę plastikową butelką oraz oblał ją wodą z butelki, to jest czynu z art. 217 § 1 kk i za to na podstawie art. 217 § 1 kk wymierzył mu grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych; oskarżonego H. W. uznał za winnego tego, że w dniu 25 września 2013 roku w Ś. woj. (...) spowodował u S. W. obrażenia ciała naruszające czynności narządów jej ciała na czas krótszy niż dni 7 w postaci stłuczenia dłoni prawej, nadgarstka prawego i przedramienia prawego z obrzękiem tej okolicy, siniakiem grzbietu dłoni prawej i otarciem skóry na palcu III dłoni prawej w ten sposób, że chwycił ją za prawą rękę i uderzył nią o meble kuchenne, to jest czynu z art. 157 § 2 kk i za to na podstawie art. 157 § 2 kk wymierzył mu grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych; na podstanie art. 85 – 86 § 1 i 2 kk wymierzył oskarżonemu za zbiegające się przestępstwa karę łączną grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

Powyższy wyrok zaskrzyli: prokurator i oskarżycielka posiłkowa S. W..

Prokurator zaskarżył wyrok na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk oraz art. 444 kpk w całości na niekorzyść oskarżanego H. W. zarzucając na podstawie art. 438 pkt 3 i art. 427 § 1 kpk:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, wyrażający się przyjęciem przez Sąd błędnego poglądu, że w przedmiotowej sprawie brak dowodów przemawiających za przypisaniem oskarżonemu H. W. sprawstwa czynu zabronionego opisanego w części wstępnej wyroku, albowiem zdaniem Sądu analiza zgromadzonego materiału dowodowego w tym: zeznania świadków, wyjaśnienia oskarżonego, jak też okoliczności sprawy nie dały podstaw do przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzuconego mu czynu z art. 207 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, gdyż zdaniem Sądu ustalenia sprawy pozwalają jedynie na przypisanie H. W. sprawstwa incydentalnych zachowań godzących w godność i cześć pokrzywdzonych, tj. wypełnienia swoim bezprawnych zachowań znamion czynów z art. 217 § 1 kk i art. 157 § 2 kk – podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w szczególności krytyczna ocena wyjaśnień oskarżonego, zeznań przywołanych na wstępie świadków – pokrzywdzonych, okoliczności zdarzeń i ich kontekst – w szczególności skala agresji, jej częstotliwość i determinacja oskarżonego zdecydowanie przemawia za przyjęciem, że oskarżony swoim bezprawnym zachowaniem wypełnił znamiona zarzuconego mu w kacie oskarżenia czynu, a co najmniej swoim zachowaniem wyczerpał znamiona również czynu z art. 190 a § 1 kk.

Podnosząc ten zarzut apelujący wniósł o uchylenie przedmiotowego wyroku i przekazanie sprawy do rozpoznania przez Sąd I instancji.

Oskarżycielka posiłkowa zaskarżyła wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucając:

1. na podstawie art. 438 pkt 2 kpk obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a to:

a) art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk wyrażającą się w:

- błędnym uznaniu, że pokrzywdzona również prowokowała oskarżonego do sytuacji konfliktowych, mimo że za takim wnioskiem mogłyby przemawiać jedynie wyjaśnienia oskarżonego oraz dwojga świadków J. P. i T. G., z których żadne

nie utrzymywało ze stronami bliskich relacji, nie było uczestnikiem sytuacji objętych zarzutem, a jedna z nich (siostra oskarżonego) jest skonfliktowana z pokrzywdzoną,

- błędnym uznaniu, że zeznania pokrzywdzonej, trzech córek stron, ich partnerów nie pozwalają na przypisanie oskarżonemu, iż znęcał się nad pokrzywdzoną i W. K., podczas gdy z zeznań tych wynika, że oskarżony dopuszczał się w czasie objętym aktem oskarżenia różnorodnych form znęcania się fizycznego i psychicznego nad pokrzywdzoną i nie był do tego przez nią prowokowany, jak również znęcał się nad W. K., a jednocześnie zeznania te pochodzą od bezpośrednich świadków wielu tych zdarzeń,

- dokonaniu jednostronnej oceny dowodów, tj. w bezkrytycznym Aniu wiary wersji oskarżonego i nieuzasadnionej odmowie dania wiary pokrzywdzonej, mimo że jej zeznania znalazły potwierdzenie w innych dowodach,

b) art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez powołanie w uzasadnieniu przy dokonaniu ustaleń faktycznych również dowodów, które wzajemnie się wykluczały i nie pozwalały na poczynienie takich ustaleń,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a to:

a) przyjęcie, że strony czyniły sobie wzajemne złośliwości, podczas gdy stroną inicjującą konflikt i postępującą złośliwie wobec pokrzywdzonej był wyłącznie oskarżony,

b) niedokonanie ustaleń, co do stanu zdrowia pokrzywdzonej W. K., u której stwierdzono zanik mózgu, która cierpi na zaniki pamięci, co wpływało na jej postawę procesową, w tym na podjęcie decyzji o odmowie złożenia zeznań,,

c) niedokonanie ustaleń co do tego, że oskarżony zabraniał córkom stron oraz bratowej E. K. odwiedzin w domu stron,

d) błędne ustalenie, że oskarżony oznaczył markerem płytki w łazience wyremontowanej przez pokrzywdzoną, gdyż były one wadliwie położone, podczas gdy uczynił to jedynie, by pokrzywdzonej dokuczyć, skoro nie była to inwestycja oskarżonego, lecz pokrzywdzonej – w całości przez nią sfinansowana, już po wprowadzeniu rozdzielności majątkowej, a w trakcie trwania postępowania o znęcanie się, kiedy o relacje stron były już bardzo złe,

e) błędne ustalenie, że oskarżony jednokrotnie uderzył pokrzywdzoną butelką po głowie, podczas gdy była ona bita wielokrotnie po głowie,

f) błędne ustalenie, że pokrzywdzona zamyka przed oskarżonym pokoje turystyczne, podczas gdy czynił to oskarżony,

g) błędne ustalenie, że w obecności funkcjonariuszy policji oskarżony zademonstrował, że pokrzywdzona niesłusznie posądziła oskarżonego, że używane urządzenie do hydromasażu pracuje wywołując znaczny hałas w godzinach ciszy nocnej, podczas gdy oskarżony włączył jedynie tę część urządzenia, które hałasu nie wywołuje,

h) błędne ustalenie, że J. W. brała udział w czynnościach służbowych w domu stron w okresie objętym zarzutem, podczas gdy tak nie było,

i) błędne ustalenie, że na skutek szarpaniny z pokrzywdzoną, pokrzywdzona oblała go gorącą wodą, podczas gdy szarpaninę wywołał oskarżony, który nie chciał, żeby pokrzywdzona gotowała ziemniaki w garnku, który nie słusznie uważa za własny, na skutek czego sam się oblał, przy czym woda była jedynie letnia,

j) błędne ustalenie, że oskarżony wyprosił E. K. z domu, podczas gdy zabronił jej wizyty w wyrzucił posługując się słowami wulgarnymi, grożąc biciem,

k) błędne ustalenie, że pokrzywdzona wycierała ręcznikiem oskarżonego podłogi lub zlew oraz wylewa jego kosmetyki, podczas gdy oskarżony trzyma je zamknięte w pokoju,

l) błędne ustalenie, że pokrzywdzona uniemożliwiała oskarżonemu korzystanie z kuchenki lub wanny,

m) błędne ustalenie, że wobec W. K. oskarżony ograniczał się jedynie do wymówek co do wychowania pokrzywdzonej, podczas gdy wielokrotnie poniżał ją i wyzywał, co S. W. wielokrotnie zgłaszał policji w OSP,

n) błędne ustalenie, że pokrzywdzona schowała filtr do pralki L.

Mając na uwadze powyższe apelująca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Kłodzku do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje są oczywiście bezzasadne.

Sąd I instancji zgromadził obszerny materiał dowodowy, prawidłowo go ocenił, a wyprowadzone wnioski przekonująco uzasadnił. Ocena materiału dowodowego zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Zawarty w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wywód, w którym tenże sąd poddał zgromadzone dowody ocenie pod kątem ich wiarygodności (k.5-8 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k. 186-189 akt sądowych) czyniąc zadość wspomnianym zasadom i wskazaniom.

Wnioski, do których doszedł sąd rejonowy mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności. Kwalifikacja prawna przypisanych oskarżonemu czynów nie budzi w ocenie sądu odwoławczego zastrzeżeń – dokonana przez Sąd I instancji analiza zachowań oskarżonego pod kątem przepisów wskazanych w zarzucie aktu oskarżenia, a z drugiej strony przepisów pominiętych przez sąd w części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku (k.8 in fine – 9 uzasadnienia zaskarżonego, k.189 in fine -190 akt sądowych) zasługuje na pełną aprobatę.

W świetle okoliczności sprawy i dyrektyw art. 53 kk brak jest podstaw do uznania wymierzonych oskarżonemu kar za poszczególne czyny jak i orzeczonej kary łączonej grzywny za rażąco niewspółmierne w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4) kpk.

Zarówno apelacja prokuratora jak i generalnie apelacja oskarżycielki posiłkowej sprowadzają się do polemiki z ustaleniami faktycznymi Sądu I instancji nie zawierając argumentów mogących podważyć trafność toku rozumowania tegoż sądu przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Co do zarzutu niedokonania ustaleń co do stanu zdrowia pokrzywdzonej W. K. „co miało wpływać na jej postawę procesową, w tym podjęcie decyzji o odmowie złożenia zeznań stwierdzić należy, iż sąd nie jest zobligowany do badania motywów, jakimi kieruje się świadek korzystając z ustawowego prawa odmowy zeznań, zaś analiza protokołu przesłuchania świadka w miejscu zamieszkania (k.122 akt sądowych) nie daje podstaw do stwierdzenia jakichkolwiek uchybień proceduralnych ze strony sądu.

Zarzut niedokonania ustaleń co do tego, że oskarżony zabraniał córkom i bratowej odwiedzin w domu stron uznać należy za chybiony, albowiem okoliczność taka nie była przedmiotem zarzutu i nie ma ona znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.

Pozostałe zarzuty zawarte w apelacji oskarżycielki posiłkowej są wyrazem jej osobistej oceny materiału dowodowego, odmiennej od oceny dokonanej przez Sąd I instancji nie zawierają, jak wspomniano wyżej argumentacji pozwalającej na podważenie ustaleń faktycznych dokonanych przez tenże sąd.

Mając na względzie powyższe sąd okręgowy orzekł jak na wstępie.

Orzeczenie o kosztach oparte jest na przepisie art. 624 § 1 kk i art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.